

Είναι άκρως τραγικές (Κυριακή Ζ΄Ματθαίου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στην περικοπή της σημερινής Κυριακής έχουμε δύο γε-γονότα. Το ένα είναι η θεραπεία δύο τυφλών και στη συνέ-χεια η θεραπεία ενός ανθρώπου κωφού αλλά και δαιμονι-σμένου ταυτόχρονα. Και οι δύο περιπτώσεις είναι άκρως τραγικές όπως παρουσιάζονται από τον Ευαγγελιστή Ματθαίο, όχι μόνο εξαιτίας της σωματικής πάθησης, αλλά και εξαιτίας της βαθύτερης πνευματικής διάστασης που δίνεται στην αρρώστια τους. Στο τέλος καταλήγει η ευαγγελική περικοπή στην επισήμανση ότι ο Ιησούς «περιήγεν πάσας τας πόλεις και τας κώμας», με ένα ουσιαστικό σωτηριολογικό σκοπό, «διδάσκων και «κηρύσσων», αλλά και «θεραπεύων πάσαν νόσον». Το έργο του Ιησού είναι σύνθετο και πολυδιάστατο.

Το νόημα του «θεραπεύειν»

Το τρίτο στοιχείο του έργου του Κυρίου ήταν η θερα-πεία «πάσης νόσου και πάσης μαλακίας», δηλαδή κάθε ανθρώπινης ασθένειας και κάθε αδυναμίας που παρατηρείται στη ζωή και στην ιστορία ενός λαού. Το νόημα της αποστολής και της ενανθρώπησης του Λόγου δεν εξαντλείται στο διδακτικό και κηρυγματικό έργο, σ' ένα είδος θεωρητικής κατανόησης της αποκάλυψης του σχεδίου της θείας Οικονομίας. Αναγκαίο είναι και το πρακτικό και εμπειρικό στοιχείο. Το θαυματουργικό έργο ολοκληρώνει την εικόνα που αποκτούμε για την αποστολή του Ιησού Χριστού ως λυτρωτή και σωτήρα του ανθρώπου και της ανθρωπότητας.

Είναι ενδεικτικό, ότι μετά από κάθε ιεραποστολική προσπάθεια και μετά το πέρας κάθε ομιλίας προσέρχο-νταν ασθενείς και πάσχοντες για θεραπεία. Το θαύμα έρχεται πάντοτε σχεδόν ως επιβεβαίωση της κυριότητας του Ιησού επί του

σώματος και της ψυχής, επί του ανθρώπου και της φύσεως. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και στη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Μετά το κήρυγμα και τη διδαχή έρχεται το θαύμα⁷ «ταύτα αυτού λαλούντος αυτοίς, ιδού...» προσέρχονται οι ασθενείς για θεραπεία. Και συ-γκεκριμένα «παράγοντι τω Ιησού» εμφανίζονται οι δύο τυφλοί «κραυγάζοντες και λέγοντες, ελέησον ημάς, υιέ Δαβίδ». Και πάλι «αυτών εξερχομένων» από το χώρο δι-δασκαλίας «προσήνεγκαν αυτώ άνθρωπον κωφόν δαιμονιζόμενον».

Η επικέντρωση της προσοχής ιδιαίτερα στις δύο αυτές περιπτώσεις ασθενειών, της τυφλότητας και κωφότητας, και μάλιστα υπό την άμεση επίδραση και την κυριαρχία του δαιμονίου, έχει μεγάλη σημασία. Συχνά ο Ιησούς κα-τέληγε το κήρυγμά του με την προτροπή να ανοίξουν οι άνθρωποι τα μάτια και τα αυτιά για να δουν και ακούσουν την αλήθεια του Θεού. Και το θαύμα είναι οδός προς τη μόνη αλήθεια, αφού είναι οδός προς την ίδια τη ζωή.

Κυρίαρχο στοιχείο στις δύο περιπτώσεις των θαυμάτων αυτών ήταν η πίστη στο πρόσωπο και στο έργο του Κυρίου από τις ασθένειες, αλλά και ο θαυμασμός των ανθρώπων εξαιτίας της δύναμής του να συντρίψει την κυριαρχία και την εξουσία «του δαιμονίου». Αλλά και αποτελέσματα όλων αυτών, του διδακτικού έργου και των θαυμάτων, ήταν τελικά η εδραίωση του νέου ευαγγελικού μηνύματος και ο εγκαινιασμός της βασιλείας του Θεού.

Το έργο και η αποστολή του Ιησού Χριστού ολοκληρώ-νεται με το κήρυγμα, τη διδαχή και το θαύμα. Κάθε προ-σπάθεια διάσπασης των τριών βασικών αυτών στοιχείων και η προτίμηση του ενός σε βάρος των άλλων δεν είναι άπια ένα μεγάλο λάθος, αλλά και μας απομακρύνει από την ορθή κατανόηση και βίωση του σωτηριώδους έργου του Κυρίου. Δυστυχώς πολλοί θεωρούν τον Χριστιανισμό μόνο ως ένα διδακτικό και παιδευτικό ίδρυμα, που παίζει ένα σημαντικό πολιτιστικό ρόλο στην ιστορία της ανθρω-πότητας και άλλοι ότι η χριστιανική πίστη κατοχυρώνεται κυρίως σε κάποια θεολογικά δόγματα και ηθικούς κανό-νες ζωής.

Σε ακραίες δε περιπτώσεις, πολλοί πιστεύουν, ότι η χριστιανική θρησκεία είναι δυνατό να καταξιωθεί μόνο σε μορφές θαυματουργιών και σε πράξεις άσκησης κάποιων εντυπωσιακών χαρισματικών ενεργειών. Αυτές οι μονομέρειες οδηγούν ασφαλώς σε πλάνη. Μόνο στην ενότητα και στη διακονία της διδαχής και του κηρύγματος, καθώς και στην πίστη και στη βίωση του θαύματος από τον καθένα μας βρίσκεται η αλήθεια του Χριστού.

(Πηγή: Γεωργίου Π. Πατρώνου, Ομοτ. Καθηγητού Παν/μίου Αθηνών, Κήρυγμα και Θεολογία, τ. Α΄, σσ. 80-87, αποσπάσματα)